

Arrest

nr. 100 073 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2013 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn, afkomstig van Kumba. Op 11 februari 2003, toen u 13 jaar was, werd u verkracht door een groep jongens. Hierna werd u gedurende twee weken in het ziekenhuis opgenomen en later kwam u tot de vaststelling dat u zwanger was. Op 14 november 2003 werd uw zoon A. geboren. Toen u ouder werd besloot u lesbisch te worden, omwille van

deze verkrachting. Op school leerde u V. kennen. U begon een relatie met haar toen u 18 jaar oud was. Jullie werden opgemerkt door enkele andere leerlingen en omdat die zo geïnteresseerd waren in wat jullie deden, besloot u hen te initiëren in het lesbianisme. U legde hen de voordelen ervan uit en zei hen dat seks met iemand van hetzelfde geslacht het beste is. Op een dag werden jullie echter bij het schoolhoofd geroepen die zei dat ze gehoord had dat jullie 'same sex zaken' deden en dat dat een schande was. Jullie werden alle vier - u, uw vriendin V., en de twee meisjes die u geïnitieerd had - van school gestuurd. Thuis werd u opgezocht door de ouders van V. die naar u kwamen met een politieagent. U werd naar het politiekantoor gebracht en er opgesloten. De ouders van V. hadden vernomen dat u haar geïnitieerd had in het lesbianisme en dat ze daarom van school gestuurd werd. Ze vonden dat u hiervoor moest boeten. U bleef twee maanden opgesloten in het politiekantoor. Op een dag kwam er echter een man die uw dossier opvroeg aan de politieagent van dienst. Omdat de agent uw dossier niet kon terugvinden besloot de man dat u moest worden vrijgelaten omdat men toch niet iemand zonder dossier kon vasthouden. Op 8 juli 2009 werd u dan ook vrijgelaten. De familie van Violet was hierover echter boos en kwam u thuis opzoeken en slaan. Hierop besloot uw zus, bij wie u tot dan woonde, dat u bij L., een vriendin van haar in Douala moest gaan wonen. In Douala begon u een relatie met L., de dochter van een politieagent. Op een dag betrapte haar vader jullie in haar kamer. Hij sloeg u en sloot u op in zijn huis. Na drie dagen kon L. de deur openen en u vrijlaten. L. wou geen problemen meer met u en stuurde u terug naar uw familie, die besloot dat u naar het dorp diende te gaan waar uw ouders woonden omdat Kumba te gevaarlijk was voor u. In het dorp leerde u een meisje kennen met wie u een relatie wou. Toen u dit echter aan haar voorstelde, schrok ze en weigerde ze. U vermoedt dat zij u ging aangeven bij de chieft. Immers, uw moeder vernam daarna dat de chieft u zou willen vermoorden omdat het land moest gereinigd worden met uw bloed, nu u uw lesbianisme openlijk had bekend in het dorp. Daarom vertrok uw moeder met u naar een hotel. Toen uw moeder op een dag terugkeerde naar het dorp kwam ze terug met de melding dat jullie huis afgebrand was en dat uw vader dood was omwille van u. Zij regelde vervolgens uw vertrek uit Kameroen. Ze stelde u voor aan de vrouw die u naar België bracht. Op 3 oktober 2011 kwam u vervolgens aan in België waar u dezelfde dag asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen enkele opmerkingen te worden gemaakt bij uw verklaringen betreffende uw lesbische geaardheid, die ernstig doen twifelen aan de geloofwaardigheid ervan. Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde lesbische geaardheid.

Zo verklaart u dat u, door de verkrachting toen u ouders werd, besliste lesbisch te worden (zie gehoor CGVS, p. 4, 8). Gevraagd of het voor u echt voelt als dat het een beslissing was die u kon maken en of u ook kon kiezen om geen seks te hebben, antwoordt u uitdrukkelijk dat dat niet normaal zou zijn en dat u kon kiezen, lesbisch zijn of niet (zie gehoor CGVS, p. 8). Deze verklaringen laten uitschijnen dat het aangaan van een lesbische relatie in Kameroen een haalbaar alternatief is voor iemand die geen relatie (meer) wil aangaan met mannen. Dit is een merkwaardige voorstelling van de werkelijkheid in Kameroen, waar homofobie heerst en het dus niet voor de hand ligt te 'opteren' voor een lesbische relatie. Uw voorstelling van hoe u ertoe kwam lesbisch te zijn, komt dan ook totaal niet doorleefd over. Gevraagd naar uw gevoelens toen u voor het eerst ontdekte dat u verlangde naar seks met meisjes, verklaart u dat het niets voor u betekende en dat u het leuk vond (zie gehoor CGVS, p. 7). Ook dit antwoordt komt totaal niet doorleefd over in een homofobe omgeving. Immers, het is best mogelijk dat iemand die lesbisch is zich persoonlijk goed voelt wanneer zij een eerste lesbische ervaring heeft en beseft dat ze lesbisch is, maar het is weinig overtuigend dat dit gevoel niet gepaard gaat met ernstige gevoelens van twijfel, angst, onzekerheid, frustratie,...omwille van het feit dat ze een geaardheid heeft die sociaal volstrekt niet aanvaard is. Dat u uw ontdekte lesbische geaardheid in dergelijke omstandigheden niet als meer problematisch zou hebben ervaren komt dan ook weinig doorleefd over.

Hetzelfde geldt trouwens ook voor uw verklaringen betreffende de manier waarop u uw vermeende lesbische partners leerde kennen. Zo verklaarde u aan uw eerste partner V. gezegd te hebben dat u een relatie met haar wou en dat u haar bewonderde. Gepeild naar het risico in Kameroen wanneer u zo openlijk uw liefde bekent aan een vrouw, van wie u nota bene niet wist of ze lesbisch was,

antwoordt u gewoon dat dat uw gevoel voor haar was (zie gehoor CGVS, p. 8). U vermeldt geen enkel probleem of u getuigt niet van enige voorzichtigheid bij het aangaan van deze relatie. Bovendien verklaart u dat jullie onder de bomen op de schoolcampus deden 'zoals verliefden doen', u gebruikt zelfs de woorden 'vrij voelen' wanneer gevraagd wordt wat jullie onder die bomen deden (zie gehoor CGVS, p. 4). Ook deze verklaringen zijn allerm minst doorleefd te noemen. Immers, het betrof hier duidelijk een openbare plaats op de campus - jullie werden immers opgemerkt door andere studenten - en in de Kameroens context is het dan ook totaal onaannemelijk dat jullie een dergelijk risico zouden nemen, laat staan dat u zou vinden dat u zich op dat moment vrij kon voelen. Gevraagd hoe u L., uw tweede partner, leerde kennen, antwoordt u dat u op straat wandelde en haar zag en aansprak. U zei haar toen meteen dat u haar mooi vond en een relatie met haar wou (zie gehoor CGVS, p. 9). U wist niet dat ze lesbisch was en dus gevraagd of het niet raar was dat u dat in een land als Kameroen zomaar deed, zeker gezien u reeds problemen had gehad omwille van uw geaardheid, zei u dat het nu in een andere stad was en dat u gewoon uw geluk uitprobeerde (zie gehoor CGVS, p. 9). Een dergelijk antwoord laat uitschijnen dat u de problematische situatie van homoseksuelen in Kameroen helemaal niet ondervonden hebt en totaal verkeerd inschat. U herhaalt dezelfde 'werkwijze' ten slotte nog een keer een derde maal, wanneer u D. uit uw dorp van afkomst voorstelt haar geliefde te worden, zonder dat u wist dat ze lesbisch was (zie gehoor CGVS, p. 6, 10). Nadat u reeds tweemaal, volgens uw verklaringen, toch wel ernstige problemen hebt gehad omwille van uw lesbische relaties, mag verwacht worden dat u toch enigszins voorzichtiger te werk zou gaan alvorens een nieuwe relatie aan te knopen of tenminste uw interesse aan een vrouw duidelijk te maken. De vaststelling dat u, zoals blijkt uit uw verklaringen, blijkbaar geen enkel probleem zag in het uiten van uw gevoelens voor een vrouw, tast weer de doorleefdheid van uw verklaringen fundamenteel aan zodat echt geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering lesbisch te zijn.

Voorts kunnen er enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende uw beweerde lesbische relaties, die ook betrekking hebben op de manier waarop u uw geaardheid zou beleefd hebben in Kameroen. Vooreerst kan worden vastgesteld dat uw interesse in uw vermeende partners wel heel beperkt is. Zo weet u niet of uw eerste partner V. reeds lesbisch was toen u haar aansprak, noch hoe ze lesbisch zou geworden zijn (zie gehoor CGVS, p. 8). Gezien uw eigen verklaringen over de reden waarom u lesbisch zou geworden zijn, is het merkwaardig dat u daar bij uw partner, met wie u toch een jaar een relatie had, niet naar zou gevraagd hebben. U verklaarde dat u niet wist wat haar verleden was en dat u de dag dat u haar aansprak begon (met jullie relatie) (zie gehoor CGVS, p. 8). Ook gevraagd naar wat jullie deden als koppel, antwoordt u vlot dat jullie de liefde bedreven maar gevraagd naar wat jullie deden buiten seks hebben, begrijpt u zelfs de vraag niet (zie gehoor CGVS, p. 8). Doorgevraagd hierover komt u niet verder dan dat u haar opzocht en cadeautjes gaf. Ook over uw relatie met L. legt u merkwaardige verklaringen af. Zo verklaart u niet te weten waarom zij lesbisch was geworden en het haar ook niet gevraagd te hebben omdat u dat nooit zou doen omdat dat uw doel niet was met haar. U was niet geïnteresseerd in haar verleden, u wou haar gewoon hebben (zie gehoor CGVS, p. 9). Ook deze verklaringen getuigen van weinig interesse in de relatie en doet opnieuw vragen rijzen betreffende uw geaardheid. Immers, van iemand met een lesbische geaardheid, zeker in de Kameroense context, die verklaart lesbisch geworden te zijn naar aanleiding van een erg ingrijpende gebeurtenis in haar leven, mag toch verwacht worden dat ze de problemen en gevoelens die gepaard gaan met een geaardheid die afwijkt van de heersende sociale norm, zou bespreken met haar partners. Ook in de beschrijving van uw vermeende partners komt u niet ver. U beperkt zich door enkel droogweg te verwijzen naar hun huidskleur, kapsel en omvang (zie gehoor CGVS, p. 11). U kan bovendien geen moment beschrijven waarop u met L. het gelukkigst zou geweest zijn en verklaart nooit ruzie te hebben gemaakt, noch met V., noch met L., wat toch merkwaardig is (zie gehoor CGVS, p. 11). Ook weet u noch van V., noch van L. of ze al dan niet reeds een mannelijke partner hadden (zie gehoor CGVS, p. 12).

Ook aangaande uw kennis van de situatie van homoseksuelen in Kameroen dienen ten slotte enkele pertinente opmerkingen te worden gemaakt. Zo blijkt u in Kameroen zelfs nooit geweten te hebben van organisaties die vechten voor de rechten van homoseksuelen (zie gehoor CGVS, p. 12). U blijkt nochtans hierin geïnteresseerd te zijn want in België nam u wel al deel aan talrijke meetings van organisaties voor LGBTI (zie gehoor CGVS, p. 10, foto's en attesten die u voorlegde). U ging in Kameroen ook niet naar clubs voor lesbiërs en kende zelfs geen plaatsen waar homoseksuelen elkaar kunnen ontmoeten in Kameroen (zie gehoor CGVS, p. 12). Eerder tijdens het gehoor werd u echter ook al gevraagd of u in Kameroen dergelijke organisaties voor LGBTI opzocht, aangezien u in België blijkbaar wel actief bent hierin. Toen antwoordde u nochtans dat u wel een associatie kende in Douala, maar dat u er niet heen kon gaan want dat het te ver was van waar u woonde (zie gehoor CGVS, p. 10). Geconfronteerd met uw bewering dat u toch een tijdje in Douala woonde, verklaart u plots dat u niet wist waar het was en dat u er verstopt was (zie gehoor CGVS, p.

10). Reeds eerder tijdens het gehoor haalde u aan dat u zich niet kon tonen in Douala (zie gehoor CGVS, p. 6). Nochtans verklaarde u gewerkt te hebben in de winkel van L., uw vriendin L. ontmoet te hebben op straat - u leek zich toen allerm minst te verstoppen aangezien u haar meteen aansprak om een lesbische relatie te beginnen - en naderhand meermaals op bezoek ging bij uw vriendin (zie gehoor CGVS, p. 6). U besloot dan ook niet te zeggen dat u niet rond de klok in het huis van L. was (zie gehoor CGVS, p. 6). U slaagt er dus niet in uw onwetendheid over Kameroense organisaties voor LGBTI te verantwoorden en legt zelfs totaal incoherent verklaringen daarover af. Gevraagd of u dan gezocht hebt naar dergelijke organisaties, zegt u dat u ernaar vroeg. Gevraagd aan wie u dat dan vroeg verklaart u plots dat u het niet zomaar op straat kon vragen, want je weet niet wie wie is (zie gehoor CGVS, p. 10). Gegeven uw verklaringen over de onvoorzichtige manier waarop u uw toekomstige lesbische partners aansprak, is dit een totaal inconsistente houding die u plots beschrijft. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde buiten uw vriendinnen geen andere lesbische vrouwen in Kameroen gekend te hebben (zie gehoor CGVS, p. 10).

Al deze vaststellingen samen doen besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen een lesbische geaardheid te hebben. Uw 'engagement' en deelname aan meetings van organisaties voor LGBTI in België doet niets af aan deze conclusie. Immers, noch een lidmaatschap, noch een deelname aan dergelijke meetings of organisaties zijn op zich een bewijs voor een seksuele geaardheid. Trouwens, zoals het attest van de World Out Games dat u voorlegt zelf vermeldt : het is een evenement 'waaraan iedereen welkom is deel te nemen'.

Ook betreffende de door u beweerde aanleiding voor uw lesbisch-zijn, namelijk de verkrachting die u zou ondergaan hebben toen u 13 jaar oud was, kunnen enkele bedenkingen worden gemaakt. Gevraagd of u in het ziekenhuis vertelde wat er gebeurd was, zegt u dat u niet wist wat er gebeurd was en dat alleen de persoon die u naar het ziekenhuis bracht het heeft gezien en het verhaal heeft gedaan (zie gehoor CGVS, p. 2). U verklaarde verder nogmaals dat u enkel weet dat u wakker werd in het ziekenhuis en dat u in het bos getrokken werd en dat u al de rest weet van de persoon die u naar het ziekenhuis bracht (zie gehoor CGVS, p. 2). Gevraagd of mr. B., de persoon die u naar het ziekenhuis bracht, dan gezien had wie het gedaan had, blijkt plots dat hij u enkel in de bush zag liggen en dacht dat u dood was. Gevraagd hoe hij dan wist dat u verkracht was herhaalt u nog eens dat hij dacht dat u dood was en voegt u er plots aan toe dat u wel weet dat u langs achter werd vastgenomen door een groep jongens en dat u het tijdens de daad toch zelf wist. U verklaarde zelfs dat uw broek werd gescheurd en van uw benen werd getrokken (zie gehoor CGVS, p. 2). Dit is echter helemaal in tegenstelling met uw eerdere bewering dat de man die u naar het ziekenhuis bracht het hele verhaal deed omdat u nergens van wist. Het is merkwaardig dat u dergelijke verklaringen aflegt als uiteindelijk blijkt dat de man u pas gevonden heeft wanneer u al voor dood werd achtergelaten in de struiken en dus niets van het hele incident heeft gezien. Er kan bijgevolg ook aan dit incident geen geloof meer worden gehecht.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt in het kader van uw asielaanvraag en Kameroense geboorteakte en 'judgment' over uw geboorte voor (beiden afgeleverd dd. 27/7/2011). Deze documenten bevatten echter geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Gevraagd waarom u in juli 2011 een geboorteakte liet opstellen, verklaart u deze trouwens van uw moeder te hebben gekregen maar weet u niet waarom uw moeder deze liet opstellen in 2011 (zie gehoor CGVS, p. 3). Het attest van de World Out Games en de foto's betreffende uw deelname aan meetings in België werd hierboven reeds besproken. Ook de attesten van opleidingen die u in België volgde voegen niets toe aan uw asielrelaas en ondermijnen bijgevolg bovenstaande motivering niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van

objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich voornamelijk beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

De verzoekende partij stelt vooreerst dat verzoekster geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Daarnaast uit ze kritiek op het feit dat de commissaris-generaal geen rekening zou gehouden hebben met de verkrachting van verzoekster op 13-jarige leeftijd. Dit trauma zou buiten beschouwing gelaten zijn bij de beoordeling. De verzoekende partij meent dat het commissariaat-generaal voorzorgsmaatregelen had moeten treffen bij aanvang van het gehoor. Ze stelt tevens dat de commissaris-generaal verzoekster '*schuldig verklaart*' omdat ze niet in detail de omstandigheden van haar verkrachting kan beschrijven.

Zo zou de commissaris-generaal andere communicatiemiddelen moeten gebruiken om zich aan te passen aan de persoonlijkheid van verzoekster die hierdoor niet heeft '*kunnen profiteren van elementaire voorzorgsmaatregelen*'. Het gehoor had moeten gebeuren in het gezelschap van een psycholoog die eveneens de houding van verzoekster had moeten interpreteren ten opzichte van haar kennis. De commissaris-generaal zou de zwakke punten van het verhaal hebben uitgebuit terwijl haar gedrag in het voordeel pleit van een volledig gestoorde persoon die op dat moment een psychologische controle nodig had, maar er niet van heeft kunnen profiteren. Dat de commissaris-generaal het gehoor nooit had mogen aanvangen zonder de hulp van een raadgevende specialist gezien de leeftijd van verzoekster tijdens de doorslaggevende gebeurtenis (verkrachting). Dat deze elementen als gek over zouden komen voor de commissaris-generaal omdat ze de aanvraag niet hebben onderzocht met alle nodige vereiste zorg.

De Raad stelt vast dat noch tijdens het gehoor door verzoekster, noch door de raadsman enige opmerking gemaakt werd omtrent psychologische moeilijkheden als gevolg van dit trauma die invloed kunnen hebben op een coherente wijze van antwoorden op de gestelde vragen. Er werd geen medisch attest neergelegd die een aanwijzing bevat omtrent deze psychologische problemen.

De Raad stelt ook vast dat verzoekster en de haar begeleidende advocaat niet gevraagd hebben dat een vertrouwenspersoon aanwezig zou zijn bij het gehoor zoals voorzien in artikel 13/1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS.

De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partij is om aan te tonen dat medische problemen een impact kunnen hebben op haar cognitieve functies op een zodanige wijze dat dit haar verhindert een coherent asielrelaas naar voren te brengen. Uit de lezing van het gehoorverslag van verzoekster blijkt dat zij in staat bleek om duidelijke verklaringen af te leggen over de verklaarde problemen. De Raad wijst er tot slot op dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal verplicht om onderzoeksdaten te stellen zoals de aanstelling van een psycholoog/psychiater.

De Raad stelt vast dat verzoekster wel degelijk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over relevante elementen in het asielrelaas. Zo verklaarde zij enerzijds dat haar ouders haar niet steunden, dat haar vader haar zou onterven (gehoorverslag p. 8 en 11) en anderzijds dat haar vader gedood werd omdat hij '*promootte wat ik (verzoekster) deed*' (gehoorverslag p. 7). Tot slot verklaarde zij nog dat haar moeder, zus en vader haar bleven verstoppen. Deze tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de aannemelijkheid van het asielrelaas van verzoekster.

Daarnaast stelde de bestreden beslissing ook nog op pertinente wijze vast dat: "*Zo blijkt u in Kameroen zelfs nooit geweten te hebben van organisaties die vechten voor de rechten van homoseksuelen (zie gehoor CGVS, p. 12). U blijkt nochtans hierin geïnteresseerd te zijn want in België nam u wel al deel aan talrijke meetings van organisaties voor LGBTI (zie gehoor CGVS, p. 10, foto's en attesten die u voorlegde). U ging in Kameroen ook niet naar clubs voor lesbischen en kende zelfs geen plaatsen waar homoseksuelen elkaar kunnen ontmoeten in Kameroen (zie gehoor CGVS, p. 12). Eerder tijdens het gehoor werd u echter ook al gevraagd of u in Kameroen dergelijke organisaties voor LGBTI opzocht,*

aangezien u in België blijkbaar wel actief bent hierin. Toen antwoordde u nochtans dat u wel een associatie kende in Douala, maar dat u er niet heen kon gaan want dat het te ver was van waar u woonde (zie gehoor CGVS, p. 10). Geconfronteerd met uw bewering dat u toch een tijdje in Douala woonde, verklaart u plots dat u niet wist waar het was en dat u er verstoppt was (zie gehoor CGVS, p. 10). Reeds eerder tijdens het gehoor haalde u aan dat u zich niet kon tonen in Douala (zie gehoor CGVS, p. 6). Nochtans verklaarde u gewerkt te hebben in de winkel van L., uw vriendin L. ontmoet te hebben op straat - u leek zich toen allerm minst te verstoppen aangezien u haar meteen aansprak om een lesbische relatie te beginnen - en naderhand meermaals op bezoek ging bij uw vriendin (zie gehoor CGVS, p. 6). U besloot dan ook met te zeggen dat u niet rond de klok in het huis van L. was (zie gehoor CGVS, p. 6). U slaagt er dus niet in uw onwetendheid over Kameroens organisaties voor LGBTI te verantwoorden en legt zelfs totaal incoherent verklaringen daarover af. Gevraagd of u dan gezocht hebt naar dergelijke organisaties, zegt u dat u ernaar vroeg. Gevraagd aan wie u dat dan vroeg verklaart u plots dat u het niet zomaar op straat kon vragen, want je weet niet wie wie is (zie gehoor CGVS, p. 10). Gegeven uw verklaringen over de onvoorzichtige manier waarop u uw toekomstige lesbische partners aansprak, is dit een totaal inconsistente houding die u plots beschrijft. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde buiten uw vriendinnen geen andere lesbische vrouwen in Kameroen gekend te hebben (zie gehoor CGVS, p. 10)."

De Raad meent trouwens dat de niet-aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

De Raad schaaft zich voor de overige elementen achter de motieven van de bestreden beslissing inzake de vastgestelde incoherente, niet doorleefde en vage verklaringen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal geen rekening hield met de leeftijd waarop verzoekster het beweerd trauma onderging, stelt de Raad thans vast dat er tijdens het gehoor specifiek gepeild werd naar de leeftijd waarop verzoekster 'besloot' dat ze geen seks meer wou met mannen en of dit op dertienjarige leeftijd besloten werd. Verzoekster verklaarde daarop dat ze die beslissing later maakte (gehoorverslag p. 8). Ze verklaarde bovendien al eerder tijdens het gehoor dat ze pas op achttienjarige leeftijd beseftte dat ze lesbisch was (gehoorverslag p. 7).

Daarnaast werden de verklaringen van verzoekster betreffende de beweerd verkrachting wel degelijk onderzocht en beoordeeld zoals blijkt uit de bestreden beslissing. De bestreden beslissing heeft terecht bedenkingen bij haar verkrachting die de aannemelijkheid ervan ondermijnen, maar die bedenkingen hebben betrekking op verklaarde tegenstrijdigheden op dit punt en niet omdat verzoekster de verkrachting niet in detail kon beschrijven.

De Raad bevestigt de motieven van de bestreden beslissing waar die vaststelt dat: "Ook betreffende de door u beweerd aanleiding voor uw lesbisch-zijn, namelijk de verkrachting die u zou ondergaan hebben toen u 13 jaar oud was, kunnen enkele bedenkingen worden gemaakt. Gevraagd of u in het ziekenhuis vertelde wat er gebeurd was, zegt u dat u niet wist wat er gebeurd was en dat alleen de persoon die u naar het ziekenhuis bracht het heeft gezien en het verhaal heeft gedaan (zie gehoor CGVS, p. 2). U verklaarde verder nogmaals dat u enkel weet dat u wakker werd in het ziekenhuis en dat u in het bos getrokken werd en dat u al de rest weet van de persoon die u naar het ziekenhuis bracht (zie gehoor CGVS, p. 2). Gevraagd of mr. B., de persoon die u naar het ziekenhuis bracht, dan gezien had wie het gedaan had, blijkt plots dat hij u enkel in de bush zag liggen en dacht dat u dood was. Gevraagd hoe hij dan wist dat u verkracht was herhaalt u nog eens dat hij dacht dat u dood was en voegt u er plots aan toe dat u wel weet dat u langs achter werd vastgenomen door een groep jongens en dat u het tijdens de daad toch zelf wist. U verklaarde zelfs dat uw broek werd gescheurd en van uw benen werd getrokken (zie gehoor CGVS, p. 2). Dit is echter helemaal in tegenstelling met uw eerdere bewering dat de man die u naar het ziekenhuis bracht het hele verhaal deed omdat u nergens van wist. Het is merkwaardig dat u dergelijke verklaringen aflegt als uiteindelijk blijkt dat de man u pas gevonden heeft wanneer u al voor dood werd achtergelaten in de struiken en dus niets van het hele incident heeft gezien. Er kan bijgevolg ook aan dit incident geen geloof meer worden gehecht."

De verzoekende partij klaagt voorts de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 29 november 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Engels machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een

raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, wat ook blijkt uit hetgeen hierboven door de Raad werd uiteengezet. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld. De Raad stelt ook vast dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS